

NE OLDU DUALARIMIZ?

Nureddin Yıldız'ın 28.12.2014 tarihli (38.) Şehzâdebaşı Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

İstanbul dendiğinde, İstanbul'la eşleşecek kadar şöhret bulmuş isimler de akla gelir. İstanbul deyince Sultanahmet Camii akla gelir. Köprü gelir, boğaz gelir, müzeleri gelir, ormanları gelir. İstanbul bu isimleri de hatırlatır.

Tıpkı bunun gibi Müslüman, mü'min deyince akla gelmesi gereken isimler var. Müslüman, namazı da akla getirir, orucu akla getirir, haccı, cihadı, Kur'an'ı hatırlatır. Nasıl Sultanahmet kelimesi İstanbul'dan başka bir şehir hatırlatmıyorsa, aynı şekilde Müslüman denilince de akla Müslümanlıktan olmayan şeylerin gelmesi mümkün değildir. Başka türlü Müslümanlık söz konusu olmaz zaten.

Değerli Kardeşlerim,

Müslüman ve namaz o kadar bir arada anılır kelimelerdir ki "Müslüman ama namazsız" dediğimizde "nasıl Müslüman, o zaman ne biçim Müslüman" sorusu zihnimize canlanır. -Tıpkı namaz gibi, oruç gibi, infak etmek, zekât vermek gibi- namaz deyince Müslüman'ın akla geldiği gibi, kesinlikle Müslüman'ın yanında hatırlanılması gereken kavramlardan birisi de dua kavramıdır.

Kardeşlerim,

Müslüman namaz kılan adamdır. Müslüman, zekât veren insandır. Müslüman hacceden insandır, Allah yolunda cihat eden insandır. Başka türlü olmaz, Müslümanlık eksik kalır. "Eğer namaz yoksa cihat yoksa infak yoksa Kur'an'la bağ yoksa Müslümanlık eksik kalır" deneceği gibi, duası olmayan Müslüman'ın da Müslümanlığı kesinlikle eksiktir.

Kadir gecesi camide topluca yapılan duayı kastetmiyorum. Cuma Namazı'ndan sonra binlerce Müslüman'ın topluca namaz kıldıkları camide, imam efendiyle yaptıkları duayı kastetmiyorum. Bir törende, bir dükkânın açılışında, bir toplantıda bir hoca efendinin elleri kaldırtıp beraberce dua edip "âmin" dedikleri töreni kastetmiyorum.

Dua; küçüğün büyüğü, muhtaç olanın verecek olanı hatırlaması demektir. "Müslüman'ın namazla bağlantısı ne kadar güçlü ise dua ile bağı da o kadar güçlüdür" derken namazın Kâbe'yi hatırlatması gibi, namazın abdesti hatırlatması gibi, namazın setri avreti hatırlatması gibi, duanın da muhtaç olan insanın, âlemlerin Rabb'i olan Allah'a el açmayı hatırlatıyor olması gerektiğini kastediyoruz.

Dua, kula kulluğunu hatırlatır. "Müslüman dua eder" demek, "Rabb'ini hatırlar" demektir. Müslüman'ın dua ediyor olması ya da dua eden bir Müslüman olması, Rabb'ini hatırlayıp ona yönelmesi demektir.

Hastalanınca veya başına bir sıkıntı gelince "ya Rabb" diye bağırması çığlıktır, feryattır. Keyfi yerinde iken "ya Rabb" diye hatırlaması duadır. Çığlık atmak başka şey, dua etmek başka şeydir. Kalp

ameliyatına girerken de şüphesiz Müslüman “ya Rabb’i, başımdan bu belayı al, sıhhatimi ver” der, demelidir de. Ama Müslüman’dan asıl beklenen dipdiri olduğu zamanlarda bile “ya Rabb, verdiğin sıhhati devam ettir, afiyetimi bozma” diye dua etmesidir. Çünkü dua, herkesin elini kaldırıp tören yaptığı bir esnada “âmin” demekle sınırlı değildir.

Dua, kulluğunu sürekli hatırında tutmak, en güçlü olduğun zamanda bile Allah’tan gelen bir gücü kullandığını bilip “ya Rabb’i, veren sensin” deme şuurunda olmaktır. Sağlamken de, zorda ve darda iken de kaçılacak kapının Allah’ın kapısı olduğunu bilmektir.

Kardeşlerim,

Bu dünyada Müslüman bulunduğundan beri herhâlde bu zamanki kadar “âmin” sesi göklere yükselmemiştir. Bu bir gerçektir. Harem-i Şerif’te, Arafat’ta dua yapılıyor, vitir namazında kunut duası yapılıyor, Harem-i Şerif’te belki beş yüz bin mü’min kunut duasında “ya Rabb’i, ya Rabb’i” diye seslerini yükseltiyorlar. Canlı yayında bütün dünya üzerinde, belki de yüz milyonlarca mü’min oradaki mü’min kardeşleriyle beraber “âmin” diyorlar.

Âdem aleyhisselamdan beri Arafat vakfe yeridir. Arafat’ta, “ya Rabb, filan dertlerimiz...” dendiğinde Arafat’ta belki iki milyon mü’min beraber “âmin” derken, yüz milyonlarca mü’min de dünyanın her yerinden onlara destek oluyor, “âmin” diyor.

Dünyada bugünkü mevcut imkânımız kadar âmin sesi hiç göklere çıkmamıştır. Dualarımızın bugünkü kadar soğuk kaldığı bir zaman da olmamıştır.

Debdebeye, mendillerin silmekle yetişemediği gözyaşlarına bakacak olursak, dualar bütün zamanların en büyük duaları gibi duruyor. Sonuçlara baktığımızda ise insanoğlunun bugünkü kadar eli boş döndüğü hiç olmamıştır. Oturup “nereye gidiyor bu dualarımız, dilekçelerimiz, arzu hâllerimiz kabul görmüyor mu” diye düşünmemiz gerekiyor. Bunu yapmak, zannedirim ki dua etmemiz kadar önemli hâle gelmiştir.

Bugünkü kadar duanın bir törene dönüştüğü zaman da olmamıştır. Kameraların önünde cicili, albenili sözlerle yapılan dualar, bir garibin bir ağacın altında Rabb’i ile baş başa kalması kadar kabul görmüyor elbette.

Malı mülkü, sıhhati yerinde olanlar dua için vakit bulamıyorlar da işgal görenler, deprem görenler, hastalıkta olanlar dua edebiliyorlar. Çünkü dua çaresizliğini, iliklerine kadar hissedenenlerin ibadeti olma seviyesine düştü. Sorun burada zaten. Çaresizliğini soluklarına kadar hissedenenler “ya Rabb’i” deme ihtiyacı hissediyorlar.

Hâlbuki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem İbni Abbas’a ne öğütlemişti: “Yavrum keyfin yerindeyken de Allah’ın kapısını çal ki başına dert geldiğinde çalarsan o kapıyı, Allah sana ‘evet’ desin.”

Buradaki sorun, “duayı keyfimiz yerindeyken yapmadık da şimdi niye yapıyoruz” sorunu değildir. Eğer öyle bakarsak sorunumuzun ucundan tutmuş oluruz. Bugün zihnimizde oluşturmak istediğimiz olgu, “sağlıklı adamlar zenginler niye dua etmiyor” olgusu değildir. Onu oturtmak istemiyorum. Onu zaten anladık. Bunu çocuk da anlar. İhtiyarlamış insan da anlar. Neredeydin dün? Bugün niye geldin? Zaten herkes birbirine soruyor.

Bir başka dini hakikati vurguluyorum: İstanbul deyince Sultanahmet'in akla geldiği gibi Müslüman deyince namazın akla geldiği gibi, Müslüman deyince "dua eder adam" anlayışının akla gelmesi gerektiğini vurgulamaya çalışıyorum.

Müslüman, namazı ile bilinir adam olduğu gibi, Ramazan'da orucu ile bilinir adam olduğu gibi duası ile de bilinir adamdır. O kadar ki kardeşlerim, yanlış değil aslında ama burada bir konuyu anlatmamıza yardım etmesi bakımından örnek veriyorum.

İki kişiyi muhabbet ederken, mesela babalarından bahsettiklerini ya da üçüncü bir insanı andıklarını düşünün. Ahmet'i anacaklar. Biri "Allah rahmet etsin Ahmet demişti ki" derken öbürü "yok ya adam yaşıyor, adam yaşıyor" diyor, yani ölmedi demek istiyor. "Allah rahmet etsin" ölenin hakkı, dünyada yaşayan rahmeti ne yapacak?

Yahu bu, "adam yaşıyor" anlamına niye geldi? Çünkü diriyken kendi rahmet ihtiyacını görüyor, ölünce eli kolu bağlandığı için Allah rahmet etsin manasına geliyor. Adam, ölür ölmez merhum oluyor. Hâlbuki biz, Erhamür-Râhimîn olan Allah'ın rahmetine doğmadan anamızın karnındayken muhtaç olmaya başladık.

Onun rahmeti bir saniye kesilseydi anamızın rahminde boğulup gidecektik. Yaşarken de ölünce de onun rahmeti ile yaşıyoruz. Allah, Erhamür-Râhimîn olduğu için bu dünyada hayat buluyoruz.

Kardeşlerim,

Dua, kadir gecesi, Cuma akşamı, dükkân açılışında, vakıf toplantısında, mevlitte ve namazdan sonra yapılır bir ibadet düzeyine düştüğü için bir adam yaşıyorken "Allah sana rahmet etsin" denince beddua anlamına geliyor.

"Niye dua etsin ki yaşıyorum ben" böyle diyen yok şüphesiz. Ben çarpık düşüğe dikkat çekmek için bu örneği veriyorum. Allah "rahmetini versin de yaşarken ölürken ne zaman verirse versin" diyemiyoruz. Rahmet, hemen ölümü hatırlatıyor. Üstelik de sigortam sağlam, yüksek numaradan sigortalıyız.

Düzeltilmesi gereken bir kavram olarak dua karşımızda durmaktadır. Hayır, dua namaz kadar İslam sembolüdür. Çünkü secde, insanın alnını toprağa koyması da bir dua çeşididir.

Namaz da zaten dua demektir. Oruç, dua anıdır. Mü'min, yirmi dört saat Rabb'inin rahmetine muhtaçtır. Bu muhtaçlığını da her an dile getirir, getirmelidir. İman bunu gerektiriyor.

Kardeşlerim,

Bunun için, "hacca gittim elhamdülillah bir görevimi yaptım. İkinci ezanı okundu, elhamdülillah camiye gittim namazımı kıldım. Malımın da gereken zekâtını mü'min olduğum için verdim" deyip rahat ettiğimiz gibi yani bunun bir mü'minlik testi, Müslümanlık gereğinin sonucu olduğunu bildiğimiz gibi duaya böyle bakmak zorundayız. Ne kadar dua ettiğimizi, dua ile bağlantımızın ne zamanlara mahsus olduğunu da geçmiş bir yıla ait bilançolara bakarak değerlendirebiliriz.

Sapasağlam, bahçede oyun oynayan, ağaçtan ağaca maymun gibi sıçrayan çocuğuna bakıp elini kaldırıp “ya Rabb’i çoluk çocuğumun sıhhatini daim et. Hastalık, musibetlerden bizi uzak tut” diye sağlam çocuğunu dua ile kuşatan anne baba mıyız? Bunu görmek için son bir yıla bakabiliriz. Balayına gitmiş, keyifleri yerinde olan damat ve gelini için hayır ve bereket duası yapıp yapmadığımızın testini son beş yılımıza bakarak yapabiliriz.

“Allah ıslah etsin” sözünden ne anlıyoruz? Araları açılmış mahkemeye gitmek üzere olanları mı anlıyoruz, yoksa hepimizin her an Allah’ın ıslahına muhtaç olduğumuzu mu anlıyoruz? Ben dua kampanyaları başlatmıyorum. Başlamışlarımdan zaten rahatsızım. Duanın beyin grafiğimizde nereye oturduğunu sorguluyorum. Dua bize küçüklüğümüzü ve Allah’ın Ekber olduğunu, acizliğimizin karşısında Allah’ın kudretini mi hatırlatıyor, yoksa deprem, yangın, musibet, Filistin, zavallı insanı mı hatırlatıyor?

Eğer dua deyince sadece Filistin’deki kardeşlerimizin gördüğü zulmü, hastanelerde kıvranan hastaları, fakirlikten dilenen mü’min kardeşlerimizi hatırlıyorsak yanlış bir dua hatırlıyoruz. Dua bize bütün yeryüzünün, kâinatın, ezelin ve ebedin sahibi olan, her şeye muktedir olan Müteâl olan Allah’ı hatırlattığı zaman Allah, bizi namazı kibleye dönüp kılmaya muvaffak ettiği gibi, duaya da muvaffak etti demektir.

Bir seyahatten sonra arabayla evimize geldiğimizde, kapıyı açtığımızda, evimizi soyulmamış, yanmamış, sağlam olarak bulduğumuzda, “haydi çocuklar herkes abdestini alsın, şöyle iki rekât şükür namazı kılıp, Rabb’imize dua edelim” diyebildiğimiz zaman duayı hatırlıyoruz demektir.

Musibet gören mü’mine, “Allah sabır versin” diye tavsiyede bulunduğumuz gibi, işi iyi giden birine de “aman, şükürü unutma. Akşam Rabb’ine dua etmeyi unutma” diyebildiğimiz zaman yerine oturmuş, grafiği düzgün bir dua anlayışımız var demektir.

Kardeşlerim,

Bir örnek daha vereyim. Dua ne demektir? Allah’tan istemek demektir. Ne istiyorsun? “Memleketimize huzur ver ya Rabb’i. Bölünmekten, musibetten depremden kurtar ya Rabb’i.” Sen isteyeceksin, Allah verecek. Bunda bir sıkıntı yok. Böylede olması gerekiyor.

Elbette Rabb’inden isteyeceksin, başka kimden isteyeceksin? Kim, kimden istiyor? Fani, eceli olan, takatsiz bir kul, kâinatın Rabb’i olan Allah’tan istiyor. Sonra diyor ki: “Kaç senedir dua ediyoruz, hiçbir duamız tutmadı.” Şirket ortağından hisseni mi istiyorsun, kâinatın Rabb’i olan Allah’tan rahmet mi istiyorsun?

Her isteyen, dilekçesini imzalattıktan bir saat sonra, her istediğini alacak olduktan sonra buna dua denir mi? Buna hakkını istemek denir. Kulun Allah’ta bir hakkı olabilir mi? Biz Allah’ın ülkesinin vatandaşları mıyız? Mülkünün hissedarları mıyız? Yoksa kulları mıyız?

Onun için Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki; “Allah, kulu aceleci tavırlar yapmadığı sürece duayı kabul eder.”

“Geçen sene kadir gecesinde hem de canlı yayınlarda dualar yapmıştık, daha da fena olduk şimdi” dediğin zaman, Allah zaten bunu diyeceğini bildiği için senin duanı kabul etmemiştir. Payını mı istiyorsun, alacağını mı istiyorsun Allah’tan?

Hem dileniyorsun, hem de “iki saat sonra gönder” diyorsun. Demek ki namazın şartları, farzları bulunduğu gibi duanın da var. Çünkü namaz kulluktur. Kulluğu Allah istediği gibi yaptığın zaman kulluk sağlanacaktır. Dua da bir kulluk olduğundan namaz gibi şartları, vacipleri, gerekleri vardır.

Acele etmemek, kapıdan ayrılmamak duanın en büyük şartıdır. Kapıyı yumruklayamazsın, tıklatırsın. Çünkü o kapı, senin ortak olduğun bir kapı değil. Kulu olduğun bir kapının önünde gürültü yapma. Duanın nezaketi olmalı, inceliği olmalı, düşüncesi olmalıdır.

Aziz Kardeşlerim,

Şimdi buyurun, törenlerde bağıra, çağıra yaptığımız dualarla, olması gereken dualarımızı karşılaştıralım. Sonra da bebeklerin hürmetine, zavallıların hürmetine, şunun, bunun hürmetine şunu istiyoruz” dediğimiz şeyler hâlâ niye gönderilmedi bunu düşünelim.

Nereye gitti bu dualar? Nereye gidiyor dualarımız? “Dualarımız nereye gidiyor” sorusundan önce “gönderiyor muyuz ki gidiyor” diye sormak gerekiyor. Şiir gibi dizilmiş dua mıdır, dua?

“Çok güzel dua yaptı.” diyoruz. Nesine “güzel” dedik? Kabul olduğu için mi güzel dua oldu? Dikkat ediniz kardeşlerim. Bir şiir dinletisindeymiş gibi durduğumuz dua seanslarından merhamet bekliyoruz. Eğer hoparlörün sesi tiz, ayarı güzelse duaya “güzel oldu” diyoruz.

Hâlbuki Allah’ın kabul ettiği namaza biz “namaz” demeliydik. Allah bir orucu kabul ederse biz ona “oruç” demeliydik. Duamız yüreklerimizden Arş-ı Âlâ’ya yükseldiği zaman ona “dua” demeliydik.

Kardeşlerim,

Bir örnek daha zikretmek istiyorum. Sadece bir test yapalım, yargılama değil, ayıplama değil. Hepimizin içinde bulunduğu pozisyon budur. Birimizin öbürünü ayıplama hakkı yok ki. Ne hocanın hoca olmayanı, ne de yaşlının küçüğü ayıplama hakkı var. Ortak sıkıntımız, yaygın sorunumuz olduğu için konuşuyoruz.

Hasta ziyaret ediyoruz, bir çocuğa bakıyoruz ki kıvranıyor. “Allah şifalar versin ya, Allah büyüktür, ‘doktorlar sıkıntı sürecek’ dedi ama Allah büyüktür. Ya Rabb’i şifa ver bu çocuğa, şunun hürmetine, bunun hürmetine” diyoruz.

Bu sahneyi kapatalım. O çocuğu ziyaret eden ve bu duaları yapan kişi, arabasına binip giderken bakın ne diyor: “Çocuk gitmiş yazık ya, gitti çocuk, gencecik çocuk gitti” Dur! Dur ve bir daha hareket etme.

Orada sen ne demiştin biraz önce? Allah, şifa ve çocuk kelimelerini kullanmıştın değil mi? Henüz apartmandan yeni çıktın, hastaneden yeni çıktın, dediğin şu cümleye bak. “İş bitti, çocuk gitti” diyorsun. Bu dua mıdır kardeşlerim? Buna dua denir mi Allah aşkına? Sen itimat etmediğin bir Allah’a saldın çocuğu.

Kardeşlerim,

Ambalajlarını açınca kutulardan neler çıktığını görüyor musunuz? Ambalajları açınca bakın kutulardan neler çıkıyor. O çocuğun annesi, babası “çocuğumuza doktorlar kötü rapor verdi ama bugün üç, dört kişinin duasını aldık, umutluyuz bu gece” diyorlar mı?

“Ben namaz kıldım herhâlde abdestim de yoktu neyse kıldık hadi bakalım” diyor mu bir Müslüman. Namaz böyle olur mu? “Ya kılma ya da kıldıysan abdestli kıl” diyoruz. Dua ederken “şansa, Allah’a saldı” nasıl deriz biz? Kime salacaktın zaten? Allah’tan başka çare olabilecek kim var? Buyurun duamızı tartiverelim, bakalım kaç gram gelecek?

Ya da bir esnafa “Allah bereket versin” diyen birisinin, sonra “bu adamın sattığı malda iş yok, dükkân açmış ama esnaf değil adam” diyorsun. Madem esnaf değil niye Allah’tan bereket istedin? Allah’ın adını ne kadar ucuz ve anlamsız kullanıyoruz, görüyor musunuz kardeşlerim?

Allah ki bereketin aslıdır, bereketin varlık nedenidir. Hem Allah’tan bereket istiyoruz, hem de “bu adamın esnafılığı zengin yapmaz” diyoruz.

Kardeşlerim,

Dua ediyor muyuz, etmiyor muyuz onu konuşmuyorum. Dedik ya bu asırdaki kadar “âmin” sesini dünya duymamıştır. Ama itimatsızlık da bu asır kadar yaygınlaşmamıştır. İş olsun diye dua yapılır mı? Söylemiş olmak için “âmin” denir mi? Tefekküre muhtacız. Dua tefekkürüne muhtacız. Söylediğimiz gerçekleşirse, istediğimiz oluşmasa daha memnun olacağız sanki. Görüntü budur.

Kardeşlerim,

Şeytan, Rabb’imizi inkâr etmeyeceğimizi bildiği için, “Allah’ı inkâr et” demiyor. Onun yerine bizi, sonunda itimat sorunu yaşadığımız bir Allah’a iman etmiş mü’min hâline getiriyor. Dualarımızdan çıkan sonuç budur.

Tefekküre muhtaçtır dualarımız, ya da dualarımıza birisi dua etmelidir. Duaya muhtaç olan dualar yapıyoruz. Böyle olmamalıydı, duamıza biz inanmalıydık. “Doktor çaresiz kalabilir, çare Allah’tadır” deyip anne ve baba kibleye dönebilmeliydi, dönmeliydik.

Sıkışınca değil, kul olduğumuz her ânı dua için fırsat bilmeliydik. İman budur. Böyle bir iman kardeşlerim, mü’min olmamızın gereğidir. Elbette ben “toplular yapmayalım” demiyorum, olur mu öyle şey?

Bir milyar olarak bir araya gelebilsek de keşke de bebeklerimizin “âmin” dediği dualar yapabileseydik. Ama şov dua değil, yürek duaları yapmalıydık. “Kalabalıkta herkes elini kaldırdığı için ben de kaldırayım” değil, “elim Rabb’imin Arş’ına değinceye kadar kaldırısam keşke” diye elimi ihlas ile kaldırmalıyım. “Bu seccadenin bulunduğu bu odada, ben ve Allah varız. Duyuyor Rabb’im” diye itimat ederek, güvenerek Allah’a dua etmeliyiz.

Kardeşlerim,

Namazı riyanın ve abdestsizliğin geçersiz hâle getirdiğine inanıyorsak, “abdestsiz namaz olur mu” diyorsak eğer, “yahu beni babam görsün, oğlum namaz kılıyor” desin diye, bahşış verir diye kıldığında namazın tam olarak olmayacağına inanıyorsak, bu standartları yani ihlâs dediğimiz şeyin standardını duaya taşımak zorundayız.

Allah ve ben varım. Ben varım, bir de beni duyan Allah var. “O, beni duyar” diye inandığımız her dakika Allah bizimle beraberdir. Allah, sadece kadir gecesi benimle beraber değil. Sadece camide değil, sadece törenlerde değil, her zaman benimle beraberdir.

Hep ben onun murakabesindeyim. Ne zaman “ya Rabb” desem beni duyacaktır, şuur bu olmalıdır. Çarelerin bittiği bana hissettirildiğinde, asıl çare olan Allah’ın var olduğunu düşünmeliyim. Çocuklarımızı böyle eğitmeliyiz.

Kardeşlerim,

Bir çarpık örnek daha vereceğim. Lütfen düşünme malzemesi olarak dinler misiniz? Genelde misafirliklerde hacı efendiler, hoca efendiler varsa yemekten sonra aile büyüğü “buyurun bir yemek duası yapalım” derler.

Bir zararı yok, elbette yemekten sonra dua yapacağız. Ama kardeşlerim, “buyurun bir dua yapalım” denen sofrada dikkat edin, baba “besmele ile başla” diye ikaz etmiyor. Başlarken besmele yok, bitince “adettir” diye büyüğe dua yaptırılıyor.

Hâlbuki o sofradan dağılanlara “bu nimetler, bu güzel yiyecekler nereden geldi” diye sorulduğunda, “Allah gönderdi” dememiz gerekir ama “babam pastaneden sipariş verdi, annem yaptı, teyzem yaptı gönderdi” ifadeleri Allah’tan önce zikrediliyor.

Dua ise yerinde duruyor. “Hoca geldi dua yapsın, yaşlı dedenin duası makbul. Ver taşır taşıрма, düşür düşürme” bir sürü görkemli, vezinli, kalıplı, duyurma duaları yapıyoruz hep. Kazara Peygamber aleyhisselamın yapmış olduğu yemek dualarını yapıp “el-Fatiha” desen “yahu bir de bizim duadan yapsan” diyecekler.

Çünkü zihinlere hoş gelen, nakarat gibi olan duayı duymamış oldular. “Cennet hurileri, yemekler, ziyafetler, arttır, eksiltme” böyle şirin şirin ifadeler olacak. Yemek duası bu değildir. Asıl olan; yediren, içiren, doyuran Allah’ı hatırlamaktır.

Kardeşlerim,

Dua dönüşümü yapmak zorundayız. Sıkışınca iyileşmek, ekonomiyi düzeltmek, ticareti doğrultmak için değil, kul olduğumuzu hatırladığımız için dua edelim. Çocuklarımız hastalanmadan dua etmesini bilelim. Yaşlanıp ona buna muhtaç olmadan, o günler için dua edelim. Memleketimizin afet gördüğü zaman değil, afetsiz olduğu zamanlarında, afet görmemesi için dua edelim.

Eşler birbirlerini çok sevdikleri, iyi yaşadıkları günlerde, tıpkı maaşlarından para biriktirip “zor zamanda harcarız” diye yatırım yaptıkları gibi, keyifleri yerindeyken bal ayı, armut ayı, soğan ayı diye yılı böldükleri zamanlarda da dua vakitleri ayarlamalıdır ki, dara düştüklerinde Allah onlara rahmet etsin, yuvaları, dirlikleri ayakta kalsın. “Durumumuz iyi değil, bir dua edersen” demek kolay, “iyi durumdayız, bizim durumumuz devam etsin” diye Allah’a yalvarmak başka.

Efendimiz ne buyuruyor: “Keyfin yerindeyken hatırla Allah’ı.” Aç kaldığında zaten kim sana bakacak? Elin ayağın tutarken, “Allah” demeyi bilmek gerekir. Düştün mü zaten herkes sana bir tekme vuracak, bir tek Allah’ı Erhamür-Râhimîn olarak bulacaksın.

Dönüşümünü yapmamız gereken anlayış budur kardeşlerim. Biz kuluz. Ekber olan, Erhamür-Râhimîn olan, Latîf ve Kerîm olan Allah’ımız var bizim. Hasta olduğumuz için değil, kul olduğumuz için kapısını vuracağız.

Bunaldığımızda değil, tebessüm ederken de “ya Rabb” diyeceğiz. Tıpkı sağlamken de hastayken de namaz kıldığımız gibi. Namazla duayı, oruçla duayı, hac ile duayı ikiz görmek zorundayız.

“Namazı mü’min olduğum için kıldığım gibi, duayı da mü’min olduğum için yapmam gerekir” diye iman edeceğiz. Dua hastaların işi ise eğer, namaz da hastanın işi olması gerekir. Dua, işi iyi gitmeyenlerin işi ise, o zaman orucu da sadece onlar tutsun.

Kuluz kul, hastayken de sağlamken de kuluz. Zenginken, fakirken hep kuluz. Kulluktan başka bir misyonumuz yok. Duanın yeri oynadığından dolayı bir türlü frekansı tutmuyor.

Duanın yerini oynattık. Neydi o yer? Duayı çaresizlerin işi yaptık. Hâlbuki dua, mü’minin işi, Allah diyenin işi, kelime-i tevhide iman edenin işidir. Hastayken zaten çaresizsin, Allah’ın kudreti dışında neyi var ki insanın? Fani, aciz eceli olan bir insansın.

Elbette, dua yirmi dört saatlik işimiz, ömür boyu sürecek bir işimizdir. Namazı yirmi sene kılan biri “yeter bu kadar epey stok yaptık” diyor mu? Namazın stoku diye bir şey oluyor mu? Niye o zaman duanın da stoku, “kadir gecesinde epey yaptık, hem de cami kalabalıktı” denilerek yapılıyor, kadir gecesinde, filan gecede, filan törende yapılmış dua yeterli oluyor?

Namaz ömür boyudur, dua da ömür boyudur. Namaz, Müslüman olduğumuz için görevimizdir, dua da Müslüman olduğumuz için işimizdir. Duamız kadarız Allah katında, gerisi boştur.

Vel’hamdülillahi Rabb’il âlemin.